

Múltról másolt képek

Fénykébbe haló égiéj –
Ó, Notus, mi lesz, miután
Már nem múlhatok?
Sejtem: nem emlékszüret'
Hisz' tömérdekét itt hagyom,
És ő se lelheti többé odább
Mivoltom hamvtüzét –
Mivelhogy örökbe múlik a semmim
Örökké.

*

Ellobban a levegő gyengesége,
És a föld angyalai
Beborítják a csontokat,
A nagy vérrögök meg hallják
A repülés éjszakáit.

És a tudó öröm még ilyenkor,
A szájba betör a tér
Ezernyi szép sárkányfeje,
És a halál is felszáll a madarakig.

Ezután nehéz lesz lebontani
A felhők súlyát a holdfény
Gólyáiról, és takargatni a hó
Minduntalan fogyó szívét.

*

Havazik,
És hullongatja kedélyemre
Kedélyét,
Hadd legyek én is az eltűnéséig
Hófehér.

*

Hórajzok élnek a sötéten –
És nézi a semmi a semmit. És látja,
Hogyan keletkezik.

*

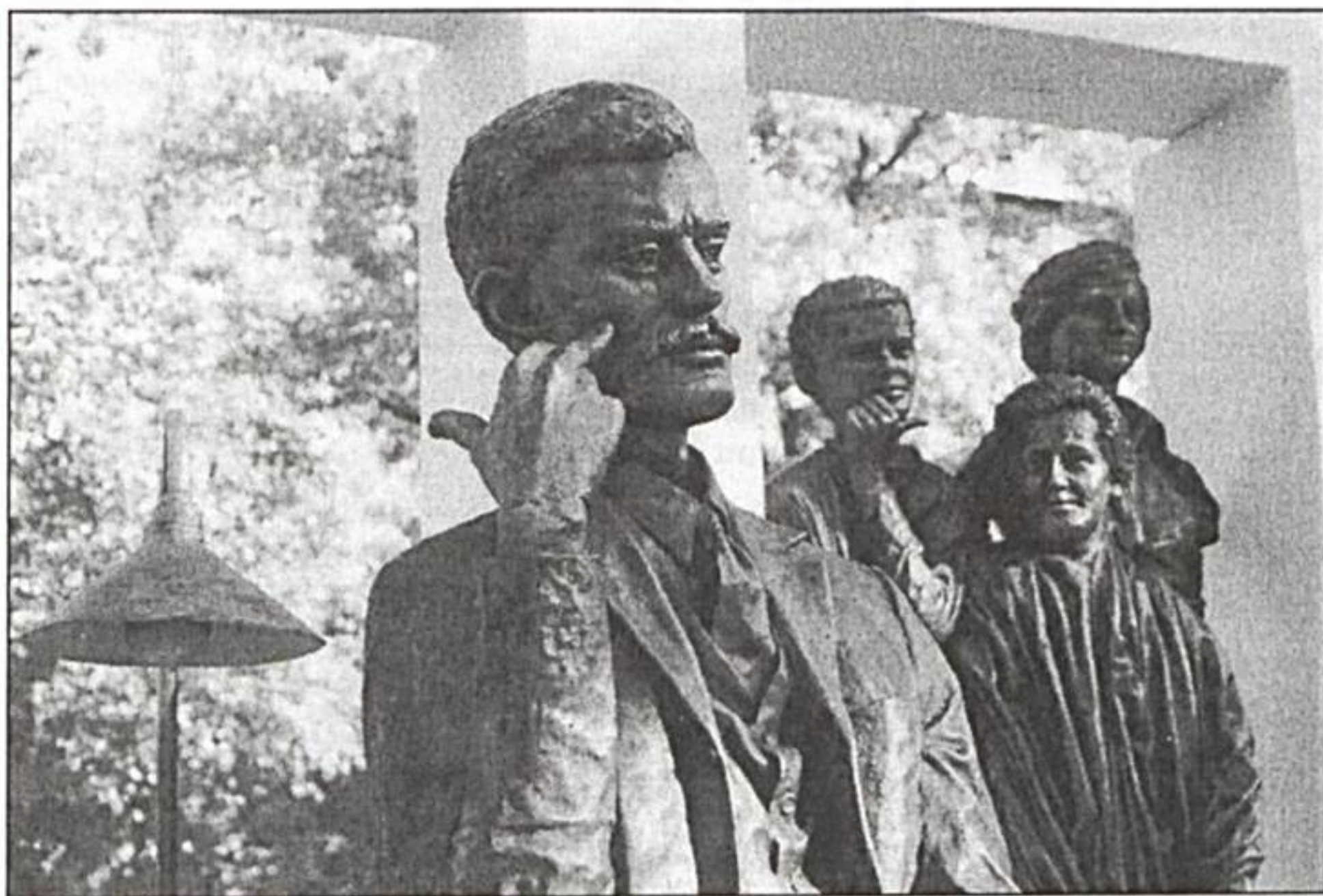
Hómirtusok az ébredés –
Képei a levegőnek,

És hullnak folyvást-folyvást odáig,
Ahol az enyészet véget ér.

*

Az ébredések, amikor még testetlen
Az elevenség, aztán megjelenik az ébrenlét.

Az összesei a levegőnek, körülfoznak,
És bennük nézem messzi-messzi
Citrom és narancs fáim éppenségét.
Derűállapotom az övék,
És várom, ösztön-nesz létkeltésük
Mikor lesz az,
Ami megint én.

Klíg Sándor emlékműve, Hódmezővásárhely, 2005 (részlet)